

แถลงการณ์

วันแรงงานสากล

เชียงใหม่, 2025

วันนี้.... เราได้กลับมาพบกันอีกครั้ง บนท้องถนนอันขรุขระ กลางไผ่แดดร้อนระอุจนผิวแผดไหม้ ในสายฝนสายลมแรง ใต้ฟ้าสีคราม เสียงตะโกนโห่ร้องของชนชั้นแรงงาน ยังคงดังกึกก้องอยู่เสมอ เสียงของพวกเราจะดังสนั่นจนแผ่นดินสั่นสะเทือน เมื่อพวกเรามาร่วมตัวกัน จากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสี่ เป็นสิบ เป็นร้อย เป็นพัน เป็นหมื่น หรืออาจมหาศาลมากกว่านั้น

หากลองหันมองรอบๆ ข้าง เราจะพบเห็นผองเพื่อนของเราอีกมากมาย แวตตาของเพื่อนเรานั้น แสนเหนื่อยล้า ความเปราะบางจากชีวิตที่ต้องฟันทนต่อโชคชะตา ขณะเดียวกัน แวตตาของเพื่อนเรา กลับเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น ส่องสะท้อนถึงหัวใจที่หัวใจอันเข้มแข็ง ไม่ยอมแพ้พ่ายต่อทุกสิ่งที่เผชิญ ในยามที่เราร้องไห้ เพื่อนของเรา ยังคงอยู่ คอยแบ่งปันเสียงหัวเราะ แต่กันและกัน ในวันที่พวกเรา ต้องเผชิญหน้ากับความทุกข์ทรมาน เราต่างยืนหยัดเคียงข้างกัน เราจะไม่ทอดทิ้งใครไว้ในความอ้างว้าง เราจะไม่ปล่อยให้ใครต้องลอยคว้าง ท่ามกลางผืนมหาสมุทร หรือพายุฝนฟ้าคะนอง เราจะคว้ามือของพวกเขารั้งขึ้นมา จากหุบเหวแห่งการกดขี่

ในวันที่โครงสร้างตึกสูงเสียดฟ้า ร่วงถล่มลงจากแผ่นดินไหว ชีวิตของเพื่อนเรา กลับกลายเป็นเพียงเศษดินเศษปูน พวกคุณอาจมองเห็นเขาเป็นเพียงตัวเลข เป็นมูลค่า เป็นผลกำไร ในขณะที่เพื่อนพ้องแรงงานของพวกเรา มีใบหน้า มีลมหายใจ มีครอบครัวและคนรัก ชีวิตของพวกเขามีราคาเท่าไร เราอยากจะรู้จริงๆ ว่าพวกคุณให้คุณค่าต่อชีวิตของเพื่อนเรา ในราคาเท่าไร?

หรือเพียงเพราะพวกเขาต่างสัญชาติ ต่างภาษา ต่างศาสนา ถูกกำเนิดและเติบโตอยู่บนเส้นแบ่งของเขตแดนรัฐชาติที่แตกต่างไปจากเรา อยู่ในเรื่องราวประวัติศาสตร์ที่แตกต่างไปจากพวกเรา นั้นจึงทำให้พวกเขาต้องกลายเป็นศัตรูของเราหรือ? พวกเขาอพยพและลี้ภัยมาจากสมรภูมิแห่งสงคราม การปกครองจากระบอบเผด็จการอันโหดเหี้ยม แต่พวกคุณกลับบอกว่า พวกเขาจะเข้ามายึดครอง พวกเขาจะเข้ามาแย่งชิง.... พวกเราได้แต่เกิดคำถามภายในใจ เป็นคำถามที่ถามต่อตนเองว่า พวกเขาที่เราเกลียดชัง มีใช่เพื่อนพ้องพี่น้องแรงงานที่ถูกกดขี่เหมือนกันกับพวกเราหรือ?

เพื่อนพ้องพี่น้องแรงงานจากทุกๆ ชาติ พวกคุณคือพวกเรา และพวกเราคือพวกคุณ
เราทุกคนต่างมีชนชาติเดียวกัน นั่นคือชนชาติที่เรียกว่า “ชนชั้นแรงงาน!!”

เพื่อนๆ แรงงานทั้งหลาย พวกเราต่างทนทุกข์อยู่ในความยากลำบากไม่ต่างกัน ไม่ว่าพวกคุณ
จะอยู่แห่งไหนไหน ทำมาหากินอะไร เอาชีวิตรอดกันแบบใด เราทั้งผองต่างเป็นผู้ใช้แรงงาน
เราต่างเป็นคนทำงานแลกเงิน โดยหวังว่าวันหนึ่ง พวกเราจะมีชีวิตที่ดีขึ้น ได้อยู่กับคนที่เรารัก
อย่างมีความสุข

แต่ในความเป็นจริง พวกเรากลับต้องเผชิญหน้ากับการทำงานไม่รู้วันรู้คืน ภายใต้อำนาจของการทำงาน
อันแสนยาวนาน ในเมืองแห่งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ผู้คนจากทั่วทั้งโลกมาเยี่ยมเยือน
ค่าแรงของพวกเรากลับต่ำเตี้ยเรี่ยดิน พวกเขาให้ค่าแรงเราเริ่มต้นที่จำนวนเงิน 9000 บาท!
ยังมีแรงงานอิสระที่ไร้ความมั่นคง ถูกฟ้องปิดปาก เพราะไปวิพากษ์วิจารณ์การเอาเปรียบของนายจ้าง
แรงงานอีกมากมายยังต้องอดทนกัดฟันทำงานห่วยๆ ต่อไป รวมไปถึงเหล่าแรงงานข้ามชาติ
ที่ไร้สิทธิไร้เสียง ถูกกดขี่สารพัดสารพัน เกินกว่าจะพำนัก หรือร้องตะโกนออกมาได้

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ทำให้เราได้ว่ารู้ว่า เมืองของพวกเรา ไม่ใช่เมืองท่องเที่ยวระดับโลก แต่เป็นเมือง
แห่งการกดขี่แรงงาน ผลกำไรอันมากมายมหาศาล ไม่เคยตกลงมาถึงมือของเรา เราได้แต่สงสัยว่า
ความมั่งคั่งเหล่านั้นไปตกอยู่ที่ใคร?

ในทางตรงกันข้าม ค่าข้าว ค่าน้ำ ค่าไฟ กลับมีราคาที่สูงขึ้นเรื่อยๆ หนี้สินมากมาย
รุมเร้าชีวิตพวกเรา เราต้องเอาตัวรอด ท่ามกลางสถานการณ์โลกที่เต็มไปด้วยการเอาเปรียบ
จากนักลงทุนข้ามชาติ สงคราม การแข่งขัน การแข่งขันทางทหาร การค้าของคนรวย
จากอภิมหาเศรษฐี ผู้ทรงอำนาจ พวกเราค้นพบความเป็นจริงที่ว่า โลกใบนี้ เป็นโลกที่พวกเรา
ไร้ซึ่งอำนาจ ในการกำหนดชะตากรรมชีวิตของตนเอง

ในโลกที่ไม่แน่นอน เสียงนาฬิกาปลุกกลับดังขึ้นในทุกวัน ผลักดันให้ตัวเราลุกขึ้นจากเตียง
ออกไปทำงาน ไปโดนเจ้านายห่วยแตกกดขี่ค่า ไปรับเศษเงินต่ำๆ ไปทำงานเสี่ยงๆ มากมาย
จนพวกเราเริ่มทนไม่ไหว พวกเราจึงเริ่มเถียงกับพวกเขา เราขอขึ้นค่าแรง ให้เขาจ่ายค่าแรง
เราขอทำงานหนักน้อยลง แต่เมื่อเราเริ่มเถียงกับเจ้านาย เริ่มเรียกร้องกับเขา พวกเขากลับขู่
จะไล่เราออกจะฟ้องเรากลับ กดดันพวกเราสารพัด ให้ลาออกจากการงาน ซ้ำยังมีแรงงานที่ถูกขู่ทำร้าย
ถูกตั้งค่าหัวจากผู้มีอำนาจ ถูกดำเนินคดี เราได้แต่ฝันทนกล้ำกลืน อดทนทำงาน อดทนใช้แรงงาน
เพื่อที่เราจะมีชีวิตรอดกันต่อไป

พวกเขาพยายามทำให้เราหวาดกลัว พยายามกดขี่ชนชั้นแรงงานจำนวนมหาศาล ไม่ให้ลุกขึ้นมาต่อสู้กับนายจ้างที่ปฏิบัติต่อพวกเราอย่างไม่เป็นธรรม พวกเราถูกทำให้เชื่อว่า ปัญหาที่เรา กำลังเผชิญหน้าอยู่ เป็นเรื่องส่วนตัว เป็นภาระที่เราต้องแบกรับ และแก้ไขมันด้วยตัวเองแต่เพียงผู้เดียว ความคิดแบบนี้ ทำให้เรารู้สึกโดดเดี่ยว เคว้งคว้าง ไร้อำนาจต่อตรง จนสร้างความเหน็ดเหนื่อยในการจะออกมายืนหยัดต่อสู้กับความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับเรา

นี่จึงเป็นที่มาของนิมิตงาน “เฮาแรงงาน บ่ได้สู้อยู่คนเดียว” ซึ่งเกิดขึ้นจากความเชื่อที่ว่า การที่แรงงาน ถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ไม่ใช่เรื่องที่ใครคนใดคนหนึ่งควรต้องเผชิญอย่างลำพัง เราต้องการสร้างสำนึก ในการรวมกลุ่ม เพื่อที่จะทำให้แรงงานทุกคนได้รู้ว่า พวกเขาไม่ได้ต่อสู้อยู่เพียงผู้เดียว ยังมีอีกหลายคน ที่กำลังเผชิญหน้ากับความอยุติธรรมและพร้อมจะยืนหยัดไปด้วยกัน

วันพรุ่งนี้

หลังจากวันแรงงานสากลสิ้นสุดลง

พวกเราจะต้องแยกย้าย

กลับไปสู่โลกแห่งการทำงาน

โลกแห่งการรับใช้นายจ้างและเหล่าคนรวย

โลกแห่งความกดดัน การกดขี่เอารัดเอาเปรียบ

โลกที่เราจะต้องเผชิญกับความเหน็ดเหนื่อยไปอีกยาวนานแสนนาน....

แต่นี้ไม่ใช่จุดสิ้นสุด หากเป็นจุดเริ่มต้นของการต่อสู้

มันไม่เพียงพอหรอกที่เราจะออกมาชุมนุมเดินขบวนบนท้องถนนกันปีละครั้ง

แล้วกลับบ้าน

แต่เราจะต้องพูดถึงปัญหาการกดขี่แรงงาน

ที่พวกเรา กำลังเผชิญอยู่ในทุกๆ วัน

เราจะชักชวนเพื่อนพ้องที่เราพบเจอ

ให้มาเดินร่วมทางเคียงข้างกันในแนวหน้าที่เราเตรียมประจัญ

ถ้าหากเรารวมตัวกัน เราจะสามารถต่อสู้กับพวกเขาได้

และเราจะไม่ได้ต่อสู้เพียงผู้เดียว

พี่น้องแรงงาน!
จงลุกขึ้นเหมือนเสียงเครื่องจักร
ที่ตื่นจากการหลับใหล
กลายเป็นมวลคลื่นมหาชนที่ไม่อาจถูกกำราบ
สะบัดโซ่ตรวนที่พันธนาการจิตวิญญาณของเรา
ราวกับหยดน้ำค้างที่เกาะกุมกักขังพวกเราไว้เพียงชั่วขณะกลับ
พวกเรามีมากมาย! — พวกเขามีน้อยนัก!

ลุกขึ้นเถิดพี่น้องแรงงาน
นับจากนี้ เราไม่ได้สู้อยู่เพียงผู้เดียว
เมืองแห่งนี้是我们的
แผ่นดินนี้เป็นของเรา
โลกใบนี้เป็นของเรา
เราหลอกลอนพวกเขาให้หวาดกลัว
ต่ออำนาจอันมหาศาลของเรา

ชนชั้นแรงงานจงเจริญ!
เราแรงงาน ไม่ได้ต่อสู้ อยู่เพียงผู้เดียว! เขาแรงงาน บ่ได้สู้อยู่คนเดียว!!!

วันแรงงานสากล เชียงใหม่, 2025
แต่ชนชั้นแรงงานทุกคนแห่งบนโลกใบนี้